

Arrest

nr. 145 112 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de bevelscomponent van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 25 oktober 2014 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 27 oktober 2014 dient de verzoeker een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoeker op 14 januari 2014 te Fiumicino in Italië werden genomen.

Op 3 november 2014 wordt aan de Italiaanse overheden gevraagd om de verzoeker terug te nemen. Dit verzoek wordt niet beantwoord binnen de door artikel 25, § 1, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te

bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) gestelde termijn. Het zonder reactie laten verstrijken van de in § 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 25, § 2, van de Dublin III-verordening gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst ('*tacit agreement*').

Vervolgens worden de Italiaanse overheden op 20 november 2014 op hun verantwoordelijkheid en verplichting gewezen om de asielaanvraag van de verzoeker over te nemen.

Op 21 november 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"(...)

Betrokkene verklaarde dat hij op 25.10.2014 is toegekomen in België. Twee dagen later, op 27.10.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Iran te bezitten en geboren te zijn te Isfahan op 26.04.1983.

Uit het Eurodacverslag van 27.10.2014 blijkt dat betrokkene eerder asiel heeft aangevraagd in Nederland en in Italië. Op 20.11.2014 werden de Italiaanse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van 25§2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin-III- Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 03.11.2014 op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.10.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Nederland. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.10.2014 dat hij twee jaar eerder per taxi, auto en vliegtuig van een onbekende maatschappij illegaal naar Milaan in Italië gereisd zou zijn van waar hij één dag later de trein genomen zou hebben en via Frankrijk naar Nederland zou zijn gereisd waar hij ongeveer twee jaar geleden zou zijn toegekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Nederland asiel aanvraag en in een opvangcentrum in Roermond en Almere verbleef. Betrokkene verklaarde verder dat zijn asielaanvraag in Nederland werd afgewezen en dat hij vanuit Nederland een elftal maanden geleden gerepatrieerd werd naar Italië. Betrokkene verklaarde dat hij één week in Italië verbleven zou hebben zonder onderdak en dat hij vervolgens per trein en bus via Frankrijk en Duitsland illegaal naar Nederland reisde. Betrokkene verklaarde dat hij in Nederland opnieuw asiel aanvraag en dat hij in het opvangcentrum van Almere verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer één maand later Nederland per trein verliet naar België waar hij op 25.10.2014 zou zijn aangekomen en twee dagen later, op 27.10.2014, het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 30.10.2014 en de verklaringen van betrokkene dat hij na zijn asielaanvraag in Nederland door de Nederlandse autoriteiten naar Italië zou zijn gerepatrieerd maar vanuit Italië terugreisde naar Nederland waar hij opnieuw asiel aanvraag, alsook de informatie van de Liaisonambtenaar Dublin IND bij de DVZ in België waaruit blijkt dat betrokkene in Nederland asiel aanvraag en betrokkene sinds 26.06.2014 het voorwerp uitmaakt van een terugnameakkoord met Italië, werd op 03.11.2014 een terugnameverzoek op basis van art. 18.1 .d van de Dublin-III- Verordening een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 20.11.2014 werden de Italiaanse autoriteiten^ er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 03.11.2014 op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele

reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden- Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte, Syrië en Irak betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet wil terugkeren naar Italië omdat hij er problemen zou hebben gehad met Arabieren omdat ze gezien zouden hebben dat hij een bijbel had en dat ze hem iets wilden aan doen en dat hij niet terug wil naar Nederland omdat er daar drugs en coffeeshops zijn en dat wanneer hij op straat leeft, hij daar dan gebruik van moet maken en dat hij uit Iran vertrokken is omdat hij problemen had en niet naar België gekomen is om een drugsverlaafde te worden (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij als in Nederland op straat leeft gebruikt moet maken van drugs en coffeeshops maakt betrokkene bovendien op geen enkele wijze aannemelijk. Bovendien maakt betrokkene evenmin aannemelijk dat hij in Nederland zonder meer op straat zou moeten leven. Integendeel zelfs, betrokkene verklaarde zelf dat hij bij zijn eerste asielaanvraag in Nederland in een opvangcentrum, met name in Roermond en Almere, verbleef en eveneens tijdens zijn tweede asielaanvraag in het opvangcentrum van Almere verbleef (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling, dient te worden opgemerkt dat betrokkene aanhaalt dat hij problemen gehad heeft in Italië met Arabieren omdat ze gezien zouden hebben dat hij een bijbel had en hem iets wilden aandoen (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde redenen, met name dat hij problemen zou hebben gehad met Arabieren en dat die hem iets wilden aandoen omdat ze gezien hadden dat hij een bijbel had, geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Indien betrokkene bovendien in Italië een vrees zou koesteren voor Arabieren die hem iets zouden willen aandoen omdat ze hem met een bijbel gezien zouden hebben, dan dient betrokkene zich met deze vrees tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten te wenden om deze vrees kenbaar te maken. Betrokkene brengt echter geen enkel begin van bewijs aan dat hij zich met deze vrees tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten gewend zou hebben. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Italiaanse autoriteiten hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, kunnen

dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italiën: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of April 2014; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy - over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 - Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiënnes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;) blijkt dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit deze rapporten blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren en in het kader van de Dublin-III-Verordening door één van de ondertekenende Dublin-Staten aan Italië wordt overgedragen, automatisch kan stellen dat men als asielzoeker die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië wordt overgedragen, in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat,

ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene Italië zodat de Italiaanse autoriteiten de nodige modaliteiten en acties kunnen ondernemen bij de aankomst van betrokkene in Italië, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italiën: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin- Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin- Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande vrouw geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Wat betreft arrest nr. 29217/12 dd. 04.11.2014 van het EHRM in de zaak "Tarakhel versus Zwitserland" dient te worden opgemerkt dat dit arrest zich specifiek uitspreekt over het verkrijgen van garanties voor gezinnen met kinderen en dat uit die garanties moet blijken dat er sprake is van aangepaste opvangmodaliteiten die aangepast zijn aan gezinnen met kinderen en dat de eenheid van het gezin behouden moet worden. Betrokkene betreft echter een alleenstaande meerderjarige man en derhalve zijn de vaststellingen in het arrest van het EHRM in "Tarakhel vs Zwitserland" niet aan de orde.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.10.2014 dat zijn zus D.M. (...) in België in De Panne verblijft maar welk statuut deze zou hebben is onbekend voor betrokkene (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in Europa te hebben (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaarde zus die in België verblijft, dient te worden opgemerkt dat uit haar administratief dossier blijkt dat deze verklaarde zus legaal in België verblijft op basis van het onbeperkte verblijf dat haar, haar echtgenoot en kind werd toegekend per beslissing van 23.09.2009 die aan haar

betekend werd op 30.09.2009, ten gevolge van een regularisatieaanvraag ingediend op 20.10.2006 en in toepassing van art. 9.3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Betrokkenes verklaarde zus beschikt derhalve over een wettelijk verblijf in België maar is niet erkend in de hoedanigheid van vluchteling en kreeg evenmin het statuut van subsidiaire bescherming toegekend. Betrokkene is net zoals zijn verklaarde zus meerderjarig. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde zus zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9, art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde zus die wettig in België zou verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde zus van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM leidt. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.04.2012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde zus ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde zus van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde zus van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikt, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.10.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij een beetje Nederlands spreekt en een normaal leven wil leiden en dat hij niet zal terugkeren naar Italië (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geen ziektes heeft maar dat hij wel kalmeringsmiddelen gebruikte en dat zijn moeder hem in Iran pillen had gegeven en dat hij in Nederland Exospam (fonetisch) kreeg en dat hij deze nam voor zijn mentale toestand en dat dit rust in zijn hoofd bracht en dat hij op dit moment niets gebruikt (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten

toekomst, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.d, art. 25.1 en art. 25.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen(4). (...)"

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoeker dat hij enkel de bevelscomponent van de bestreden beslissing wenst aan te vechten.

1.3. Op 21 november 2014 wordt ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

1.4. Op 12 januari 2015 is de verzoeker zonder verzet gerepatriëerd naar Rome.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoeker dat hij enkel de bevelscomponent van de bestreden beslissing wenst aan te vechten, bevestigt hij dat de verzoeker is vertrokken en dat het bevel is uitgevoerd zodat de zaak aldus zonder voorwerp is geworden.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *iuncto* artikel 39/2, § 2, van deze wet kan een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Nu te dezen uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg heeft de verzoeker thans niet (meer) het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN